

විශ්වපිත් සන්දේශ් සූරියබණ්ඩාර

සන්නස වෙනුවෙන්ම ලියන ආදරණීය ම නවකතාව

“මම.. මං මොකටද සර් ඒව පත්තර වලට කියන්නෙ? මං ඒ අය ගැන මොනා කියන්නද? මං මේ කිසි දෙයක් දන්නෙත් නැහැ..” ඇගේ ඇස්වලට කඳුළු උණා ආවේ ය.

නැතිව ගෙදරට වෙලා විවේකයක් ගන්න..”

“වතුර ගලා බහින්නෙ මට තැනින් කියනවනෙ සේනා..” ඔහු කීවේ ය. “... ඔයා කණාගාටුවෙන් එපා.. මේක මගේ තීරණයක් නෙවෙයි.. මට මේක ඉහලින් එන බලපෑමක්...” ඔහු ලාවිවුවෙන් ගත් ලිපි කවරයක් ඇස ඉදිරියේ මේසය මත තැබුවේ ය.

“මේක හරිම අසාධාරණයි සර්..” සේනා ගලා නැගෙන කඳුලු පියපාගන්නවත් නෙවෙ- නෙයි මිමිණුවා ය. “.. මං කොයි තරම් ආසා- වෙන්නද වැඩ කරගෙන ගියේ..”

“ඒයාල ගින්නනෙම ඔයා මේ ගිවිස් එක පත්තර වලට දන්නා කියලා... මට බලපෑම

“අපි ඒ හැම දේම දන්නවා දරුවෝ... ඔයා ගින කලබල කරගන්න අවශ්‍ය නැහැ.. මං ඔයාව අස් කරන්නෙ නැහැ.. ඊකක් උණුහුම

සේනාගේත් අකලංකගේත් කතාව

මල් පියලි පරම් වැටෙන්නට පටන්ගෙන ඇත. මේ තරම් ඉක්මණට පරවෙන්නට හේතුවක් නැති වුව ද පර මල් පෙති සැතෙහ ගණනක් මේස රේද්ද මත පතිතව ඇති සැට සේනා දුටුවා ය. ඒවා ඉවත්කර මේසය පිරිසිදු කරන්නට සිතුවත් තමා තවමත් සේවයට වාර්තා නොකළ බව ඒ මොහොතේම ඇයට සිහිපත් විය. කඩිනමින් කාමරයෙන් පිටතට ආ ඇ සෝපානය දෙසට ඇවිද ගියා ය.

“මස්ට ඔරිස් එකට එන්න කිව්වා” ඇතිමත් එක් කාර්යාල කාර්ය සහායක ජයරත්න පණිවිඩය ගෙන ආවේ සේනා සෝපානයට ඇතුළු වන්නට සූදානම් වෙද්දී ය.

“ඔරිස් එකට?”

“බව් මස්... දැන්ම එන්න කිව්වා..”

“කවිද කිව්ව?”

“ඒඑම මහත්තයා.. සිරිවර්ධන සර්...”

පිරිස් කළමනාකරු වන සිරිවර්ධන මහතා කරුණාවන්ත නිලධාරියෙකි. එහිසා සේනා ඔහුගේ කාර්යාලයට ඇතුල්වුණේ සැහැල්ලුවෙනි. යම්කිසි කටයුත්තක තීරණව සිටි සිරිවර්ධන මහතා ගිය ඔසවා සේනා දෙස බැලුවේ ය. ඔහුගේ මුහුණේ වූයේ බැරෑරුම් පෙනුමකි. යම්කිසි බරපතල දෙයකට මුහුණ දෙන්නට සිදුවන බවක් ඒ බැල්මේ කියාපෑවේ ය.

“මොකක්ද දරුවෝ මේ කරගන්නෙ?” ඔහු කෙලින්ම ඇසුවේ ය. සේනා පුදුමයෙන් බලා සිටියා ය. “මොකක්ද සර්?” අනතුරුව ඇ ඇසුවා ය. සිරිවර්ධන මහතා ඊක වේලාවක් ඇස දෙස බලා සිටියේ ය. “ඒ අය ගින්නනෙ ඔයා මේක පත්තර වලට කිව්ව කියලා” “මොකක්ද?” සේනා නැවතත් පුදුමයෙන් ඇසුවා ය.

“අකලංක මෙහෙ ගිරියා කියන එක පත්තර වලට ගියේ ඔයාගෙන් ද?”

සේනා පුදුමයෙන් ගල් ගැසී බලා සිටියා ය.

“මම.. මං මොකටද සර් ඒව පත්තර වලට කියන්නෙ? මං ඒ අය ගැන මොනා කියන්නද? මං මේ කිසි දෙයක් දන්නෙත් නැහැ..” ඇගේ ඇස්වලට කඳුළු උණා ආවේ ය.

සිරිවර්ධන මහතා සුසුමක් නෙළුවේ ය.

කරන්නෙ ඔයාව අස් කරන්න කියල..”

“ම.. මාව..” සේනා ගොත ගැසුවා ය.

“ඔව් දරුවෝ.. ඒත් ඔයා වගේ නොද වර්කර් කෙනෙත් අස් කරන්න මට බැහැ.. ඔයා ඊකක් දවස් ගෙදරට වෙලා ඉන්න.. මේව ඊකක් සන්සුන් වුණාට පස්සෙ මං ඔය දුරුවට ආයෙ එන්න කතා කරන්නම්.. මෙතන මාස තුනක පඩි ගියෙහවා.. ගින කලබල කරගන්නෙ

ගියාට පස්සෙ මං ඒ අයට තේරුම් කරල දෙන්නම්.. ඔයා දැන් ගෙදර යන්න.. මං බෝඩ්මට යන්න වාහනයක් ලැස්ති කරලා දෙන්නම්..”

“අපේ පීච් වලදී අපට නොගිතන කරදර වලට මුණ දෙන්න සිද්ද වෙනවා දරුවෝ.. මේකත් ඒ වගේ එකක් කියල ගින්නන.. අපි නිවරදි නම් කවලාවත් අපට කරදරයක් වෙන්නෙ නැහැ..”

“මේ හොස්පිටලි එක් වැඩ කරන්න ආව නර්ස්ල අතර නොද අවංක කැපවීමෙන් වැඩ කරන ඔයා වගේ අය අඩුයි.. බයවෙන්න එපා.. මම මගේ උපරිම උත්සාහය ගන්නම් ඔයාගෙ රස්සාව බේරලා දෙන්න..”

සිරිවර්ධන මහත්තයාගේ කාමරයෙන් පිටවී දිග කොර්ඩෝව දිගේ එන අතර සේනාගේ හිතේ දෝෂකාර දුන්නේ ඒ වචන මය. මේක පුදුම ලෝකයකි. ඊයේ භාංකවිසියක්වත් නොදැන සිටි තරුණයකු පිළිබඳව පත්තරවලට පුවාත්තියක් දුන්නා යයි අද රස්සාවත් දමා ගෙදර යන්නට සිදුවී ඇත. මේක සල්ලිකාරයන්ටම ගිය ලෝකයකි. පාඩුවේ රස්සාවක් වත් කරගෙන ඉන්නට ඉඩක් නො- දෙන ලෝකයකි.

“සේනා”

ඒ කටහඬ ලොස්තර මෙහෙකරේ ය. සේනා නැවති හැරී බැලුවා ය. ඔහු කොර්ඩෝවේ ඇත සිට කඩිනමින් ඇ වෙත එමින් සිටියේ ය.

“මං ඔක්කොම දැනගන්නා සේනා.. යාලුවගෙ වුණත් වැඩේ නම් අන්තිම අසාධාරණයි.. ඒ අයගෙ පව් අනුන් පිටින් යවන්න